RETTENS DOM (Første Afdeling)
21. februar 1995 *

I sag T-472/93,

Campo Ebro Industrial, SA, Levantina Agrícola Industrial, SA, og Cerestar Ibérica, SA, ved advokat Paul Glazener, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Arthur Brautigam og Guus Houttuin, Rådets Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Xavier Herlin, Direktoratet for Juridiske Anliggender, Den Europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg

* Processprog: engelsk.

hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

hvori der dels i medfør af traktatens artikel 173 er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 3814/92 af 28. december 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 1785/81 og om anvendelse i Spanien af de sukkerpriser, der er fastsat i forordningen (EFT L 387, s. 7), dels i medfør af traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, er nedlagt påstand om erstatning,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne R. García-Valdecasas, H. Kirschner, B. Vesterdorf og C.W. Bellamy,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 8. juli 1994,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

1 Reglerne om den fælles markedsordning for sukker er indeholdt i Rådets grundforordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 (EFT L 177, s. 4, herefter benævnt »forordning nr. 1785/81«), som senere er ændret flere gange.

2 I akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse, som er knyttet til traktaten om Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, underskrevet den 12. juni 1985 (EFT L 302, s. 9, herefter benævnt »tiltrædelsesakten«), bestemmes det i artikel 70, stk. 3, litra a), som finder anvendelse på sukker og isoglukose i medfør af aktens artikel 108, at såfremt prisen for et landbrugsprodukt i Spanien på tiltrædelsesdatoen er højere end den fælles pris, fastfryses den højere pris i Spanien, idet tilnærmelsen af priserne skal opnås ved udviklingen i de fælles priser i løbet af de første syv år efter tiltrædelsen. I tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra b), hedder det, at såfremt prisen for et landbrugsprodukt i Spanien ved udgangen af det fjerde år efter tiltrædelsen er væsentlig højere end den fælles pris, skal Rådet foretage en analyse af udviklingen, for så vidt angår tilnærmelsen af priserne, på grundlag af en udtalelse fra Kommissionen og i givet fald ledsaget af passende forslag.

3 Da den i tiltrædelsesakten omhandlede tilpasning af priserne ikke fandt sted, foretog Rådet en undersøgelse af priserne efter de første fem år og udstedte forordning (EØF) nr. 1716/91 af 13. juni 1991 om tilnærmelse af de i Spanien gældende priser for sukker og sukkerroer til de fælles priser (EFT L 162, s. 18, herefter benævnt »forordning nr. 1716/91«).

4 Rådet besluttede dels at forlænge perioden for tilnærmelse af priserne til den 1. juli 1995, dels at gennemføre en tilnærmelse i to etaper. Det hedder således i artikel 2 i forordning nr. 1716/91:

»Perioden for tilnærmelse af de spanske priser forlænges til den 1. juli 1995. Den i artikel 1 omhandlede tilnærmelse gennemføres i to etaper, således at den første etape omfatter produktionsårene 1991/92 og 1992/93 og den anden etape produktionsårene 1993/94, 1994/95 og 1995/96.«

5 I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1718/91 af 13. juni 1991 om fastsættelse for produktionsåret 1991/1992 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer, tærskelpriserne, refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger samt priserne gældende for Spanien og Portugal (EFT L 162, s. 23), blev interventionsprisen for sukker i Spanien nedsat for produktionsåret 1991/1992. Det samme skete for produktionsåret 1992/1993 ved Rådets forordning (EØF) nr. 1749/92 af 30. juni 1992 om fastsættelse for produktionsåret 1992/1993 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer, tærskelpriserne, refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger samt priserne gældende for Spanien og Portugal (EFT L 180, s. 14, herefter benævnt »forordning nr. 1749/92«). Nedsættelsen var på henholdsvis 0,41 og 1,72 ECU pr. 100 kg hvidt sukker.

6 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 3814/92 af 28. december 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 1785/81 og om anvendelse i Spanien af de sukkerpriser, der er fastsat i forordningen (EFT L 387, s. 7, herefter benævnt »den anfægtede forordning«), blev det bestemt, at der skulle gennemføres en fuldstændig tilnærmelse af priserne pr. 1. januar 1993 med henblik på gennemførelsen af det indre marked. Interventionsprisen for sukker i Spanien blev således nedsat med 5,16 ECU pr. 100 kg hvidt sukker, idet den nye pris trådte i stedet for den højere pris, som var fastsat i forbindelse med de overgangsforanstaltninger, der var truffet i medfør af tiltrædelsesakten, herunder forordning nr. 1716/91, som derfor blev ophævet ved den anfægtede forordning.

7 Den anfægtede forordning giver i artikel 2 hjemmel til en overgangsstøtte, som nedsættes gradvist, til sukkerroe- og sukkerrørsproducenterne i Spanien. I henhold til forordningen ydes der til sukkerproducenterne en støtte på 5,16 ECU pr. 100 kg sukker, udtrykt i hvidt sukker, for produkter under kvoterne, som ved midnat den 31. december 1992 befinder sig på lager, bortset fra mindstelageret, hos dem, der er

berettiget til refusion af lageromkostninger for disse lagre i henhold til artikel 8 i forordning (EØF) nr. 1785/81.

8 Desuden fastsættes i den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 2, litra b), for perioden fra den 1. januar 1993 til den 30. juni 1993 den nye minimumspris for sukkerroer, som skal betales af sukkerproducenter, der anvender sukkerroer som råvare, idet minimumsprisen nedsættes.

9 Endelig bemyndiges Spanien i henhold til den anfægtede forordnings artikel 3 til at yde en tilpasningsstøtte til sukkerproducerende virksomheder i produktionsårene 1993/1994, 1994/1995 og 1995/1996 i forbindelse med omstruktureringsplaner, der skal rationalisere sukkerindustrien i Spanien.

10 De sagsøgende selskaber er de eneste isoglukoseproducenter i Spanien. Da der i forbindelse med Spaniens tiltrædelse blev indført en kvoteordning for isoglukoseproduktionen, blev kvoterne til isoglukosefremstillende virksomheder i Spanien (75 000 tons inden for rammerne af A-kvoterne og 8 000 tons inden for rammerne af B-kvoterne) tildelt sagsøgerne. Sagsøgerne modtog ingen fællesskabsstøtte ved ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning.

Retsforhandlinger

11 Sagsøgerne har på denne baggrund den 23. marts 1993 anlagt sag ved Domstolen.

12 Ved kendelse af 13. september 1993 har Domstolens præsident tilladt Kommissionen at intervenere til støtte for Rådets påstande.

13 Da sagen i henhold til Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21) siden den 1. august 1993 har henhørt under Rettens kompetence, har Domstolen ved kendelse af 27. september 1993 henvist sagen til Retten.

14 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

15 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 8. juli 1994.

Parternes påstande

16 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

i) Den anfægtede forordning annulleres.

ii) Rådet tilpligtes at erstatte den skade, sagsøgerne har lidt som følge af forordningen, idet erstatningen fastsættes til 3 540 650 ECU til Campo Ebro Industrial, SA, 1 313 415 ECU til Levantina Agrícola Industrial, SA, og 1 865 029

ECU til Cerestar Ibérica, SA, eller andre beløb efter Rettens skøn, med rente 8% p.a. fra sagens anlæg til betaling sker.

iii) Rådet tilpligtes i øvrigt at betale enhver anden form for erstatning, som Retten måtte finde passende ud fra retsregler eller rimelighedsbetragtninger.

iv) Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Rådet har nedlagt følgende påstande:

i) Sagsøgernes påstand om annullation afvises; subsidiært: frifindelse for så vidt angår denne påstand.

ii) Frifindelse for så vidt angår sagsøgernes påstand om erstatning.

iii) Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

i) Påstanden om annullation afvises; subsidiært: frifindelse for så vidt angår denne påstand.

ii) Frifindelse for så vidt angår påstanden om erstatning.

iii) Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Antagelse til realitetsbehandling af annullationspåstanden

Parternes argumenter

19 Rådet har — uden formelt at påstå sagen afvist i henhold til procesreglementets artikel 114 — gjort gældende, at annullationspåstanden bør afvises, da den anfægtede forordning ikke er en beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, dog berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt.

20 Rådet har først anført, at den anfægtede forordning er en generel retsakt, og at sagsøgerne kun er berørt i deres objektive egenskab af erhvervsdrivende, der udøver en virksomhed i den pågældende sektor.

21 Rådet har dernæst gjort gældende, at det forhold, at der findes en kvoteordning inden for isoglukosesektoren, ikke giver tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at sagsøgerne er blevet udsat for »en indgriben i deres retsstilling på grund af faktiske omstændigheder, der adskiller dem fra alle andre og individualiserer dem på lignende måde som en adressat«, således som det kræves i henhold til Domstolens praksis (jf. navnlig dom af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941, og kendelse af 24.5.1993, sag C-131/92, Arnaud m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 2573, og af 21.6.1993, sag C-282/93, Comafrica m.fl. mod Rådet og Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser). Rådet har henvist til, at det ligeledes fremgår af denne retspraksis, at den omstændighed, at det er muligt med større eller mindre bestemthed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som vil blive berørt af en retsakt, på ingen måde er ensbetydende med, at disse skal anses for at være individuelt berørt af retsakten, når det kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive, retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i retsakten.

22 Rådet har desuden påpeget, at sagsøgerne i deres replik har erkendt, at både de spanske sukkerproducenter og sagsøgerne på samme måde vil få en mindre fortjenstmargen på deres salg som følge af den anfægtede forordning. Sagsøgerne er således ikke mere »individuelt« berørt af forordningen end de spanske sukkerproducenter.

23 Rådet har på denne baggrund konkluderet, at annullationspåstanden i overensstemmelse med Domstolens praksis (jf. dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, og af 24.11.1992, forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6061) skal afvises, da sagsøgerne ikke er individuelt berørt.

24 Sagsøgerne har gjort gældende, at betingelserne i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, er opfyldt. For det første er den anfægtede forordning umiddelbart anvendelig, idet den ikke overlader medlemsstaterne noget skøn ved den nærmere gennemførelse.

For det andet berører den sagsøgerne individuelt i overensstemmelse med de kriterier, Domstolen har opstillet i så henseende i dom af 15. juli 1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen (Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197), og af 17. januar 1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen (Sml. s. 207).

25 Sagsøgerne har til støtte for dette anbringende anført, at de er de eneste isoglukoseproducenter i Spanien efter indførelsen af kvoteordningen ved Spaniens tiltrædelse, og fortsat vil være det i en overskuelig fremtid, og at de er de eneste producenter, der er bragt i en særlig ufordelagtig konkurrencesituation på grund af nedsættelsen af interventionsprisen for sukker. Sagsøgerne har i denne henseende tilføjet, at de på baggrund af den meget nære konkurrencemæssige sammenhæng, der — som anerkendt af Rådet (jf. navnlig anden og tredje betragtning til forordning nr. 1785/81 og Domstolens dom af 25.10.1978, forenede sager 103/77 og 145/77, Royal Scholten-Honig m.fl., Sml. s. 2037) — består mellem interventionsprisen på sukker og salgsprisen for isoglukose, efter nedsættelsen af interventionsprisen for sukker var afskåret fra at forhøje deres salgspris med henblik på at indkalkulere nedskrivningen af den grønne peseta. I modsætning til sukkerproducenterne modtog sagsøgerne ingen form for kompensation for den nedgang i deres fortjenstmargen, som den anfægtede forordning medførte.

26 I øvrigt kunne Rådet have skaffet sig kendskab til, at den anfægtede forordning, når der ikke blev truffet overgangsforanstaltninger til fordel for isoglukoseproducenterne, kun ville berøre sagsøgernes interesser (jf. ovennævnte dom i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen).

27 Sagsøgerne har endelig i replikken tilføjet, at Domstolen i dommen i sagen Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, jf. ovenfor, som en del af grundlaget for at afvise sagen lagde vægt på, at sagsøgeren i den pågældende sag kunne anfægte de individuelle retsakter, der var udstedt af de nationale myndigheder til gennem-

førelse af de omhandlede fællesskabsforordninger, ved de nationale domstole. Sagsøgerne har henvist til, at de konkret ikke har denne mulighed.

28 Intervenienten, Kommissionen, har i det væsentlige tilsluttet sig Rådets argumentation og tilføjet, at sagsøgernes situation svarer til den, sagsøgeren var i i sagen AEFMA mod Kommissionen (Domstolens kendelse af 12.7.1993, sag C-107/93, Sml. I, s. 3999), som blev afvist af Domstolen.

Rettens bemærkninger

29 Det bemærkes, at fysiske eller juridiske personer i henhold til EF-traktatens artikel 173, stk. 4, som svarer til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, kan anlægge sag til prøvelse af beslutninger, der retter sig til dem, eller beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører dem umiddelbart og individuelt. Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at en privatpersons annullationssøgsmål skal afvises, såfremt det er rettet mod en almengyldig forordning, jf. traktatens artikel 189, stk. 2, idet afgørelsen af, om der foreligger en forordning eller en beslutning, ifølge Domstolens faste praksis beror på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej (jf. ovennævnte dom i sagen Alusuisse mod Rådet og Kommissionen). I nærværende sag må den anfægtede forordnings beskaffenhed og navnlig de retsvirkninger, den skal have eller faktisk har, således undersøges.

30 Det fremgår af den anfægtede forordning, at den ændrer grundforordningen for sukker, forordning nr. 1785/81, og at den drejer sig om anvendelse i Spanien af de sukkerpriser, der er fastsat i nævnte forordning. De i Spanien gældende priser for sukker tilnærmes de fælles priser ved hjælp af en nedsættelse af interventionsprisen

for sukker og minimumsprisen for sukkerroer i Spanien. For at lette tilnærmelsen af priserne ydes der i henhold til den anfægtede forordning dels støtte til sukkerroe- og sukkerrørsproducenterne, dels til sukkerproducenterne for det sukker, som den 31. december 1992 befandt sig på lager.

31 Sådanne bestemmelser fremtræder som almengyldige regler, jf. traktatens artikel 189, der finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper, nemlig producenterne inden for sukkersektoren. Det skal understreges, at isoglukoseproducenterne ikke er nævnt i de pågældende bestemmelser.

32 Det bemærkes dernæst, at det følger af Domstolens faste praksis, at en retsakt ikke mister sin almengyldighed og dermed sin karakter af en forordning, fordi det er muligt at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål (jf. f.eks. ovennævnte dom i sagen Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, og Domstolens kendelse af 12.7.1993, sag C-128/91, Gibraltar og Gibraltar Development mod Rådet, Sml. I, s. 3971, præmis 15).

33 Selv om sagsøgerne i øjeblikket, efter at der er indført en kvoteordning, er de eneste isoglukoseproducenter i Spanien, og selv om det antages, at de er berørt af den anfægtede forordning, i det omfang den finder anvendelse på fremtidige forhold, ville sagsøgerne under alle omstændigheder udelukkende være berørt i deres objektive egenskab af isoglukoseproducenter på samme måde som enhver anden virksomhed inden for sukkersektoren, der aktuelt eller potentielt er i samme situation.

34 Hvad angår sagsøgernes argument om, at de som de eneste virksomheder er i en særligt ufordelagtig konkurrencesituation, da de i modsætning til de spanske

sukkerproducenter ikke har modtaget nogen kompensation efter nedsættelsen af interventionsprisen for sukker, skal det undersøges, om en sådan situation kan betragtes som særlige omstændigheder som omhandlet i Domstolens dom af 10. december 1969, forenede sager 10/68 og 18/68, Eridania m.fl. mod Kommissionen (Sml. 1969, s. 117, org. ref.: Rec. s. 459).

35 Som det fremgår af Rettens bemærkninger vedrørende realiteten for så vidt angår erstatningspåstanden (jf. nedenfor, præmis 82-91), blev fællesskabslovgivers økonomisk-politiske valg truffet på grundlag af særlige faktiske omstændigheder, der gjorde sig gældende for de erhvervsdrivende, som den anfægtede forordning direkte retter sig til. Alene det forhold, at sagsøgerne, som de hævder, måtte være i en ufordelagtig konkurrencesituation, kan således ikke i sig selv betragtes som en særlig omstændighed, der indebærer, at de er individuelt berørt af den anfægtede forordning, idet de ikke befinder sig i samme faktiske situation som de situationer, der er objektivt bestemt i forordningen.

36 Endvidere bemærkes, at selv om sagsøgerne havde været omfattet af den anfægtede forordning, fremgår det af retspraksis, at det forhold, at en bestemmelse i en retsakt kan have forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, som den finder anvendelse på, ikke udelukker, at retsakten kan have karakter af en forordning, såfremt denne situation er objektivt bestemt (jf. Domstolens dom af 11.7.1968, sag 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 531, org. ref.: Rec. s. 595, og af 5.5.1977, sag 101/76, Koninklijke Scholten-Honig mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 797). Denne retspraksis er så meget mere relevant i det foreliggende tilfælde, som den anfægtede forordning ikke finder anvendelse på sagsøgerne. Spørgsmålet om, hvorvidt dette burde have været tilfældet, må i øvrigt i overensstemmelse med de fællesskabsretlige regler om de forskellige retsmidler undersøges i forbindelse med spørgsmålet om et eventuelt ansvar uden for kontraktforhold for Fællesskabet.

37 Annullationspåstanden bør herefter afvises.

Erstatningspåstanden

Ansvarsgrundlaget

Parternes argumenter

38 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet ved at udstede den anfægtede forordning har handlet retsstridigt og således pådraget Fællesskabet et erstatningsansvar.

39 De har først henvist til generaladvokat VerLoren van Themaat's forslag til afgørelse forud for Domstolens dom af 5. marts 1986, sag 59/84, Tezi mod Kommissionen (Sml. s. 887, på s. 889), og herved anført, at Domstolens praksis vedrørende erstatningsansvar for generelle retsakter ikke kan anvendes, da den anfægtede forordning i realiteten i forhold til sagsøgerne udgør en beslutning, der berører dem umiddelbart og individuelt. Den omstændighed, at der er sket en tilsidesættelse af fællesskabsretlige principper, er i sig selv tilstrækkelig til, at Fællesskabet er erstatningsansvarligt for den skade, der følger heraf, uden at det er nødvendigt at undersøge, hvor alvorlig overtrædelsen er.

40 Rådet har gjort gældende, at den anfægtede forordning er en generel retsakt, idet den finder anvendelse på alle erhvervsdrivende med forbindelse til sukkersektoren i Spanien. Der er tale om et økonomisk-politisk valg i lovgivningsmæssig sammenhæng, kendetegnet ved udøvelsen af en vid skønsbeføjelse, som er nødvendig med henblik på gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik.

Rettens bemærkninger

41 Indledningsvis bemærkes, at der, når henses til den sammenhæng, den anfægtede forordning indgår i, nemlig den fælles markedsordning for landbrugsvarer, er tale om en generel retsakt, der bygger på et økonomisk-politisk valg. Sagsøgerne er derfor som fastslået i det foregående ikke umiddelbart og individuelt berørt af forordningen.

42 I henhold til traktatens artikel 215, stk. 2, skal Fællesskabet, for så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold, i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af dets institutioner under udøvelsen af deres hverv. Når der er tale om generelle retsakter, som bygger på et økonomisk-politisk valg, kan Fællesskabet kun ifalde ansvar, såfremt der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret krænkelse af en højere retsregel til beskyttelse af private (jf. Domstolens dom af 2.12.1971, sag 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mod Rådet, Sml. 1971, s. 275, org. ref.: Rec. s. 975, og af 19.5.1992, forenede sager C-104/89 og C-37/90, Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3061).

43 Ifølge fast praksis indebærer kravet om en tilstrækkeligt kvalificeret krænkelse — i forbindelse med generelle regler som de her omhandlede, der er kendetegnet ved udøvelsen af en vid skønsbeføjelse, som er nødvendig med henblik på gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik — at Fællesskabet kun kan ifalde ansvar, hvis den pågældende institution åbenbart og groft har overskredet grænserne for udøvelsen af sine beføjelser (jf. Domstolens dom af 25.5.1978, forenede sager 83/76 og 94/76, 4/77, 15/77 og 40/77, HNL m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1209, og ovennævnte dom i sagen Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen).

44 Det må således undersøges, om der i det foreliggende tilfælde er sket en sådan krænkelse. Retten skal i den forbindelse tage stilling til sagsøgernes anbringender

om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og om en overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling.

Anbringendet om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Parternes argumenter

45 Sagsøgerne har under henvisning til Domstolens dom af 14. maj 1975, sag 74/74, CNTA mod Kommissionen (Sml. s. 533), gjort gældende, at Rådet har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved at udstede den anfægtede forordning uden forudgående meddelelse og uden at træffe overgangsforanstaltninger til fordel for dem.

46 Sagsøgerne har til støtte herfor anført, at tilnærmelsen af interventionspriserne for sukker skulle være sket ved at indføre de fælles priser i Spanien i løbet af de første syv år efter tiltrædelsen. Ved forordning nr. 1716/91 blev tilnærmelsesperioden imidlertid forlænget — i to etaper — til og med produktionsåret 1995/96, idet de fælles priser ikke havde udviklet sig som forventet.

47 Efter sagsøgernes opfattelse kan deres forventninger med hensyn til niveauet for tilnærmelsen for den resterende del af den første etape, dvs. perioden fra den 1. januar 1993 til den 1. juli 1993, ikke bestrides. Selv om forordning nr. 1716/91 ikke indeholder nærmere regler for tilnærmelsen af priserne i den anden etape, blev

perioden for tilnærmelsen af priserne i henhold til forordningen udvidet indtil produktionsåret 1995/96, hvilket måtte indebære gradvise prisændringer i løbet af hele den pågældende periode.

48 Sagsøgerne har anført, at forordning nr. 1716/91, som er baseret på en analyse af sukkermarkedet i overensstemmelse med tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra b), blev udstedt på et tidspunkt, hvor det allerede lå fast, at det indre marked skulle oprettes. Den anfægtede forordning, som blev udstedt med henblik på gennemførelsen af det indre marked, kom imidlertid fuldstændig bag på sagsøgerne.

49 Rådet har først henvist til, at sagsøgerne i replikken har erkendt, at de ikke nedsatte deres salgspriser i pesetas den 1. januar 1993, fordi nedsættelsen af interventionsprisen for sukker i ecu fuldt ud blev dækket af nedskrivningen af den grønne peseta. Eftersom sagsøgerne driver deres virksomhed i national valuta, og da deres påståede berettigede forventning efter Rådets opfattelse hviler på, at de på grundlag af forordning nr. 1716/91 gik ud fra, at prisen for sukker (i pesetas) fortsat ville være højere i Spanien indtil produktionsåret 1995/96, har der ikke foreligget nogen berettiget forventning, som sagsøgerne kunne blive skuffet i.

50 Selv om det antages, at dette ikke skulle være tilfældet, fremgår det efter Rådets opfattelse af Domstolens praksis, at enhver fornuftig og velunderrettet erhvervsdrivende må forvente, at de relevante regler ændres i det omfang, det er nødvendigt for at tage hensyn til udviklingen på markedet (jf. dom af 1.2.1978, sag 78/77, Lührs, Sml. s. 169, og af 14.2.1990, sag C-350/88, Delacre m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 395), og at de erhvervsdrivende ikke kan siges at have en beskyttelsesværdig, berettiget forventning om, at en økonomisk fordel, som er blevet givet dem inden for rammerne af en fælles markedsordning, opretholdes, navnlig ikke når den økonomiske begrundelse for foranstaltningen ikke længere foreligger. Rådet har herved gjort gældende, at datoen den 1. juli 1995, som markerer afslutningen på forlængelsen af tilnærmelsesperioden i henhold til forordning

nr. 1716/91, ikke kunne skabe grundlag for en berettiget forventning, idet forlængelsen var begrundet i den økonomiske situation, som de spanske sukkerroeproducenter og sukkerproducenter befandt sig i, og som i mellemtiden havde ændret sig, således at der kunne gennemføres en tilnærmelse af priserne allerede den 1. januar 1993.

51 Kommissionen har støttet Rådets argumenter og tilføjet, at de omhandlede bestemmelser i den anfægtede forordning er identiske med de tilsvarende bestemmelser i det forslag, som Kommissionen havde sendt til Rådet den 11. november 1992, og som blev behandlet i den spanske presse allerede i juli 1992.

Rettens bemærkninger

52 Det fremgår af Domstolens praksis, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er tilsidesat, når en fællesskabsinstitution, uden at modstående almene hensyn af bydende karakter gør sig gældende, med øjeblikkelig virkning og uden forudgående meddelelse ophæver en særlig, beskyttelsesværdig fordel for de berørte virksomheder uden at træffe overgangsforanstaltninger (jf. ovennævnte dom i sagen CNTA mod Kommissionen). Det fremgår imidlertid også af Domstolens praksis, at anvendelsesområdet for princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke må udvides i en sådan grad, at princippet generelt forhindrer, at en ny ordning kan finde anvendelse på de fremtidige virkninger af situationer, som er opstået under en tidligere ordning, hvilket navnlig gælder inden for et område som de fælles markedsordninger, hvor det netop er nødvendigt af hensyn til opfyldelsen af disses formål, at der foretages en konstant tilpasning i forhold til ændringerne i den økonomiske situation (jf. Domstolens dom af 20.9.1988, sag 203/86, Spanien mod Rådet, Sml. s. 4563).

53 Retten skal således undersøge, om de regler, der gjaldt forud for den anfægtede forordning, havde skabt en berettiget forventning hos de erhvervsdrivende i den berørte sektor.

54 Det bemærkes herved for det første, at tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra a), hjemler en overgangsperiode på syv år efter tiltrædelsen med henblik på, at de spanske sukkerpriser tilnærmes de fælles priser, idet de fælles priser, jf. dog artikel 70, stk. 3, litra b), skulle gælde fra den syvende tilnærmelse. Overgangsperioden skulle i henhold til tredje betragtning til forordning nr. 1716/91 udløbe med produktionsåret 1992/93.

55 Det bemærkes for det andet, at det fremgår af tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra b), at såfremt sukkerpriserne i Spanien var væsentligt højere end de fælles priser, skulle Rådet inden udgangen af det fjerde år efter tiltrædelsen foretage en analyse af udviklingen for så vidt angår tilnærmelsen af priserne, på grundlag af en udtalelse fra Kommissionen, der i givet fald skulle ledsages af passende forslag. Rådet kunne bl.a. forlænge pristilnærmelsesperioden og træffe bestemmelse om andre fremgangsmåder med henblik på en hurtigere tilnærmelse af priserne.

56 Det følger heraf, at Rådet var bemyndiget til efter de første fire produktionsår at vedtage en anden tilnærmelsesmetode og, i al fald efter den syvende tilnærmelse efter tiltrædelsen, at gennemføre en fuldstændig tilnærmelse af sukkerpriserne ved en forordning. Sagsøgerne havde derfor ikke på grundlag af tiltrædelsesakten en berettiget forventning om, at der også ville blive sikret dem en overgangsperiode for pristilnærmelsen efter indgangen til produktionsåret 1992/93.

57 Det skal dernæst undersøges, om forordning nr. 1716/91 kunne skabe en berettiget forventning hos sagsøgerne.

58 For så vidt angår den første etape i tilnærmelsen i henhold til denne forordning bemærkes indledningsvis, at Rådet ved den anfægtede forordning ændrede prisordningen for sukker i løbet af produktionsåret 1992/93, således som den var fastsat

ved forordning nr. 1749/92 inden for rammerne af artikel 3 og 4 i forordning nr. 1716/91. Retten skal således undersøge, om Rådet med denne ændring af prisordningen kan siges at have ophævet en særlig, beskyttelsesværdig fordel med øjeblikkelig virkning og uden forudgående meddelelse.

59 Der henvises herved til fjerde og femte betragtning til forordning nr. 1716/91, hvori det hedder, at perioden for tilnærmelse af priserne forlænges med en periode på fem produktionsår indtil den 1. juli 1995 med henblik på at forhindre, at landbrugerne udsættes for en for hurtig nedsættelse af priserne på sukkerroer, og for at tage hensyn til den særdeles vanskelige situation, som sukkersektoren i Spanien ifølge den foretagne analyse befandt sig i.

60 Det fremgår endvidere af den anfægtede forordning, at fællesskabslovgiver på tidspunktet for udstedelsen af forordningen fandt, at det var muligt at gennemføre en fuldstændig tilnærmelse af priserne med virkning fra den 1. januar 1993 ved at give de spanske sukkerroeproducenter og om nødvendigt også sukkerrørsproducenterne en indkomstkompensation i form af en overgangsstøtte, som nedsættes gradvis (jf. tredje betragtning til forordningen). Fællesskabslovgiver fandt nemlig, at gennemførelsen af det indre marked den 1. januar 1993 gjorde det ønskeligt, at hindringerne for samhandelen blev fjernet (jf. første betragtning til forordningen).

61 Det bemærkes desuden, at fællesskabsinstitutionerne i henhold til fast retspraksis har et vidt skøn i forbindelse med den fælles landbrugspolitik, og at de erhvervsdrivende ikke kan have nogen berettiget forventning om opretholdelse af en bestående situation, som institutionerne kan ændre inden for rammerne af deres skøn (jf. ovennævnte dom i sagen Delacre m.fl. mod Kommissionen).

62 Retten finder på denne baggrund, at Rådet ikke i forbindelse med det økonomisk-politiske valg, det traf, overskred grænserne for sit skøn. Begrundelsen for den anfægtede retsakt viser nemlig, at støtten blev ydet ud fra betragtninger, der ikke overskrider grænserne for Rådets skøn. Beslutningen om at standse tilnærmelsesperioden var således udtryk for et lovligt økonomisk-politisk valg og dermed omfattet af de generelle retsakter, Fællesskabet kunne udstede ud fra det overordnede hensyn til gennemførelsen af det indre marked.

63 Selv om forordning nr. 1716/91, hvorved tilnærmelsesperioden blev forlænget, blev udstedt efter ikrafttrædelsen af den europæiske fælles akt, finder Retten desuden, at fornuftige og velunderrettede erhvervsdrivende måtte påregne, at gennemførelsen af det indre marked også kunne føre til en fremskyndet tilnærmelse af interventionspriserne for sukker, idet der på grund af de prisforskelle, der fandtes inden for den pågældende sektor, var indført en ordning med tiltrædelsesudligningsbeløb, som i strid med målsætningen om at gennemføre det indre marked kunne føre til opretholdelse af hindringer for samhandelen mellem medlemsstaterne.

64 Dette gør sig særligt gældende i det foreliggende tilfælde, hvor de forslag, som Kommissionen fremsatte for Rådet den 11. november 1992, og som førte til udstedelsen af den anfægtede forordning, forinden var blevet behandlet i den spanske presse i juli 1992.

65 Det må herefter fastslås, at sagsøgerne ikke i relation til den første etape i tilnærmelsen har godtgjort, at de havde en berettiget forventning, som de er blevet skuffet i.

66 Hvad angår den anden etape i tilnærmelsen skal det blot bemærkes, at det fremgår af såvel syvende betragtning til forordning nr. 1716/91 som dennes artikel 7, at betingelserne for tilnærmelsen for denne periode ikke var fastlagt ved udstedelsen

af forordningen. I henhold til artikel 7 skulle Rådet inden den 1. januar 1993 vedtage betingelserne for tilnærmelsen i den anden etape. Det er allerede af denne grund udelukket, at sagsøgerne kunne have en beskyttelsesværdig, berettiget forventning i relation til betingelserne for tilnærmelsen af priserne fra og med produktionsåret 1993/94.

67 Sagsøgerne har således ikke godtgjort, at de havde en berettiget forventning, som de blev skuffet i, da der med virkning fra den 1. januar 1993 blev foretaget en fuldstændig tilnærmelse af sukkerpriserne.

68 Anbringendet om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan herefter ikke tiltrædes.

Anbringendet om en overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling

Parternes argumenter

69 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede forordning også strider mod forbuddet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit.

70 Sagsøgerne har for det første anført, at den forskellige behandling af de erhvervsdrivende ikke er objektivt begrundet, idet den anfægtede forordning ikke indeholder nogen begrundelse for forskellen. Forordningen bør således allerede af denne grund annulleres som værende i strid med traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit.

71 Sagsøgerne har for det andet henvist til, at Domstolen i sin dom af 25. oktober 1978 i sagen Royal Scholten-Honig m.fl. (jf. ovenfor) fastslog, at sukker og isoglukose i princippet skal behandles ens. I den anfægtede forordning behandles de to produkter imidlertid forskelligt. I modsætning til sagsøgerne kunne sukkerproducenterne nemlig både drage fordel af en støtte for de produkter, der var på lager den 1. januar 1993 (artikel 2, stk. 2), og af en nedsættelse af prisen for sukkerroer, som er en af deres råvarer [artikel 1, stk. 2, litra b)].

72 Sagsøgerne har herved anført, at det af Rådet rejste spørgsmål om oplagring er irrelevant, da både sukkerproducenterne og sagsøgerne udsættes for en nedgang i fortjenstmargenen på deres salg efter ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning uden hensyntagen til mængden af produkter, der var på lager den 1. januar 1993. Endvidere er sagsøgerne også nødsaget til at købe deres råvarer, nemlig korn, til minimumspriser inden for rammerne af den fælles markedsordning for korn, hvorefter der er fastsat en interventionspris, der udgør markedets gulvpris.

73 Sagsøgerne har endelig for så vidt angår den bemyndigelse, der er givet Spanien til under visse betingelser at yde en tilpasningsstøtte til sukkerproducerende virksomheder, anført, at de er stillet over for problemer, der kan sammenlignes med de sukkerproducerende virksomheders, efter at der skete en nedgang på ca. 30% i deres produktionskapacitet ved indførelsen af kvoteordningen.

74 Rådet har bestridt, at den anfægtede forordning strider mod forbuddet mod forskelsbehandling, idet sukkerproducenternes situation objektivt adskilte sig fra isoglukoseproducenternes.

75 Rådet finder for det første, at støtten for sukker, der var på lager, var objektivt begrundet, idet isoglukoseproducenter — i modsætning til sukkerproducenter —

ikke behøver at opretholde lagre som en uundgåelig følge af forarbejdningsprocessen, eftersom isoglukose skal anvendes straks efter fremstillingen. Sukkerproducenterne havde i forbindelse med de mængder sukker, der var på lager den 1. januar 1993, betalt sukkerroerne fra 1992-høsten til den højere minimumspris, der var gældende i produktionsåret 1991/92, og de havde således ikke fået fordel af nedsættelsen af sukkerroeprisen efter ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning. Isoglukoseproducenterne kunne derimod frit købe deres råvarer uden at skulle betale en af Fællesskabet fastsat minimumspris.

76 Hvad dernæst angår den nationale støtte, som Spanien i henhold til artikel 3 i den anfægtede forordning bemyndiges til at yde til sukkerproducenterne med henblik på at lette de strukturelle tilpasninger, finder Rådet, at isoglukoseproducenterne ikke støder på tilsvarende strukturelle problemer. De spanske isoglukoseproducenters fremgangsmåder og anlæg er nemlig i højere grad tilpasset udviklingen og er mere moderne end sukkerproducenternes.

77 Rådet har endelig bestridt, at der er en årsagssammenhæng mellem den anfægtede forordnings ikrafttræden og de tab, sagsøgerne hævder at have lidt. Rådet har henvist til, at sagsøgerne har erkendt, at de ikke nedsatte deres salgspriser i pesetas efter den anfægtede forordnings ikrafttræden, og at de af sagsøgerne givne oplysninger synes at være i modstrid med deres påstand om, at de ville have forhøjet deres salgspriser, hvis Rådet ikke havde udstedt den anfægtede forordning.

78 Kommissionen har anført, at der reelt ikke blev ydet nogen støtte til sukkerproducenterne i henhold til den anfægtede forordning, således som det er gjort gældende af sagsøgerne. Bortset fra den støtte, der blev ydet for de produkter, der var på lager den 31. december 1992, begrænser støtten til sukkerproducenterne sig til den nationale støtte, der blev givet bemyndigelse til i den anfægtede forordnings artikel 3 i forbindelse med omstruktureringsplanen. Hvis der var blevet ydet en støtte til isoglukoseproducenterne i henhold til forordningen, ville disse således

være blevet behandlet anderledes end sukkerproducenterne, da de ikke havde behov for en omstruktureringsstøtte.

Rettens bemærkninger

79 Indledningsvis bemærkes, at den i henhold til traktatens artikel 190 krævede begrundelse ifølge fast retspraksis skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt. Den skal klart og utvetydigt angive de overvejelser, den fællesskabsmyndighed, der har udstedt retsakten, har gjort sig, således at de berørte parter kan gøre sig bekendt med begrundelsen for den trufne foranstaltning, og Domstolen kan udøve sin prøvelsesret (jf. Domstolens dom af 30.9.1982, sag 108/81, Amylum mod Rådet, Sml. s. 3107).

80 Som begrundelse anføres det i den anfægtede forordning, at »gennemførelsen af det indre marked den 1. januar 1993 gør det ønskeligt, at hindringerne for samhandelen fjernes«, at der »for sukker anvendes ... tiltrædelsesudligningsbeløb i samhandelen mellem Spanien og de øvrige medlemsstater indtil slutningen af produktionsåret 1994/95«, og at det er »muligt at gennemføre en tilnærmelse af priserne allerede den 1. januar 1993 og dermed fra denne dato at afskaffe alle tiltrædelsesudligningsbeløb, ved at de spanske sukkerroeproducenter får en indkomstkompensation i form af en overgangsstøtte, som nedsættes gradvis«. Det fremgår endelig af betragtningerne til forordningen, at der »på baggrund af markedssituationen i Spanien bør ... anvendes de priser, der er fastsat i nærværende forordning«.

81 Selv om begrundelsen er noget kortfattet, opfylder den kravet i traktatens artikel 190. Det kan nemlig ikke kræves, at det i den anfægtede forordning angives, hvorfor der ikke foreskrives overgangsforanstaltninger til fordel for producenter, som kan være indirekte berørt af forordningen. Sagsøgernes argument om, at den anfægtede forordning ikke er tilstrækkeligt begrundet, kan herefter ikke tiltrædes.

82 Endvidere bemærkes, at forbuddet mod forskelsbehandling ifølge fast retspraksis indebærer, at sammenlignelige situationer ikke må behandles forskelligt, medmindre en sådan forskellig behandling er objektivt begrundet (jf. senest Domstolens dom af 21.2.1990, forenede sager C-267/88 — C-285/88, Wuidart m.fl., Sml. I, s. 435).

83 Det bemærkes herved først, at det, for så vidt angår spørgsmålet om en konkurrencemæssig forbindelse mellem isoglukose og sukker, fremgår af anden og tredje betragtning til forordning nr. 1785/81, at »isoglukose er et produkt, der direkte kan substituere flydende sukker fremstillet af sukkerroer eller sukkerrør; derfor er markederne for sukker og isoglukose indbyrdes tæt forbundne; ... enhver fællesskabsafgørelse vedrørende det ene af disse produkter får nødvendigvis virkninger for det andet; ... disse prisgarantier for sukker kommer også sakkarosesirup og isoglukose til gode, idet priserne på disse er afhængige af priserne på sukker«.

84 Endvidere bemærkes, at Domstolen i sin dom af 25. oktober 1978 i sagen Royal Scholten-Honig m.fl., jf. ovenfor, som vedrørte indførelsen af en afgiftsordning for isoglukoseproduktionen, under henvisning til betragtningerne til de omhandlede forordninger, hvoraf det fremgik, at der var en konkurrencemæssig forbindelse mellem de to produkter — betragtninger, som senere i det væsentlige blev gentaget i forordning nr. 1785/81 — udtalte, at sukker og isoglukose var i sammenlignelige situationer.

85 Retten finder imidlertid, at det ikke kan udelukkes, at der findes særlige omstændigheder i forbindelse med sukkerproduktionen, der i konkrete tilfælde kan begrunde, at sukkerproducenterne behandles anderledes end isoglukoseproducenterne.

86 Retten skal således undersøge, om sukkerproducenterne og isoglukoseproducenterne behandles forskelligt, og om en sådan forskellig behandling i givet fald er berettiget.

87 Hvad først angår den støtte, som Spanien er bemyndiget til at yde til sukkerproducerende virksomheder i forbindelse med omstruktureringsplaner, der skal rationalisere sukkerindustrien, bemærkes, at sagsøgerne intet har frembragt, der kan danne grundlag for at forkaste Rådets argumentation. Under henvisning til de af Rådet anførte grunde (jf. ovenfor, præmis 76) finder Retten derfor, at fællesskabslovgiver ved at give bemyndigelse til en sådan støtte ikke åbenbart og groft har overskredet grænserne for udøvelsen af sine beføjelser.

88 Hvad dernæst angår den støtte, der blev ydet til sukkerproducenter, der havde varer på lager den 31. december 1992, bemærkes, at denne støtte — som det med rette er blevet understreget af Rådet — skulle give en kompensation til de sukkerproducenter, som i forbindelse med de produkter, der var på lager på det pågældende tidspunkt, havde betalt sukkerroerne fra 1992-høsten til den højere minimumspris, der var gældende forud for den anfægtede forordnings ikrafttræden.

89 Det fremgår af sagens akter og er ikke bestridt af sagsøgerne, at sukkerproducenter som en uundgåelig følge af forarbejdningsprocessen (høst af sukkerroer om efteråret, hvorefter sukkerroerne forarbejdes til sukker, som sælges lidt efter lidt i hele produktionsåret) er nødsaget til at opretholde lagre, og at hele den mængde sukker, der skulle sælges i resten af produktionsåret 1992/93, var på lager den 31. december 1992. Sagsøgerne har under den skriftlige forhandling erkendt, at kun en begrænset del — henholdsvis ca. 7% (Cambo Ebro Industrial), 2% (Levantina Agrícola Industrial) og 1% (Cerestar Ibérica) — af deres produkter, som skulle sælges i de sidste seks måneder af det nævnte produktionsår, var på lager ved den anfægtede forordnings ikrafttræden. Det fremgår endvidere af sagens akter, at det i forbindelse med isoglukoseproduktion ifølge sagens natur ikke er nødvendigt at oprette lagerbeholdninger af det færdige produkt, og at isoglukose i modsætning til

sukker på grund af sine særlige egenskaber ikke egner sig til at blive oplagret i længere tid.

90 Derudover bemærkes, at isoglukoseproducenterne til forskel fra sukkerproducenterne ikke har pligt til at betale en af Fællesskabet fastsat minimumspris for deres råvarer. Sagsøgernes indlæg for Retten under den mundtlige forhandling har således vist, at de for deres råvarer betalte en markedsbestemt pris, hvorved interventionsprisen kun var en blandt flere faktorer.

91 Hvad endelig angår nedsættelsen af minimumsprisen for sukkerroer i henhold til den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 2, litra b), bemærkes, at selv om der for isoglukoseproduktionen — ligesom for sukkerproduktionen — gælder en kvoteordning, har isoglukoseproducenterne som nævnt ikke pligt til at købe deres råvarer til en af Fællesskabet fastsat minimumspris. Sagsøgerne kan således i givet fald drage direkte fordel af eventuelle forbedringer af vilkårene på kornmarkedet, hvorimod sukkerproducenterne ikke har samme mulighed med hensyn til deres råvarer.

92 Under disse omstændigheder finder Retten det ikke godtgjort, at Rådet ved ikke at træffe lignende overgangsforanstaltninger til fordel for isoglukoseproducenterne åbenbart og groft overskred grænserne for udøvelsen af sine skønsbeføjelser, da sagsøgernes situation objektivt var forskellig fra sukkerproducenternes.

93 Anbringendet om en overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling kan derfor heller ikke tiltrædes.

94 Rådet kan herefter ikke siges at have begået en kvalificeret krænkelse af en højere retsregel til beskyttelse af private. Rådet bør derfor frifindes for erstatningspåstanden, uden at det er nødvendigt at undersøge, om det påståede tab går ud over grænserne for de normale økonomiske risici inden for den pågældende sektor.

Sagens omkostninger

95 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor pålægges at bære deres egne omkostninger og betale Rådets omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand.

96 Kommissionen, der er interveneret til støtte for Rådets påstande, bærer sine egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 87, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

1) Sagen afvises for så vidt angår sagsøgernes påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 3814/92 af 28. december 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 1785/81 og om anvendelse i Spanien af de sukkerpriser, der er fastsat i forordningen.

2) Sagsøgte frifindes for så vidt angår sagsøgernes påstand om erstatning.

3) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler in solidum Rådets omkostninger.

4) Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Schintgen García-Valdecasas Kirschner

Vesterdorf Bellamy

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. februar 1995.

H. Jung R. Schintgen

Justitssekretær Afdelingsformand